

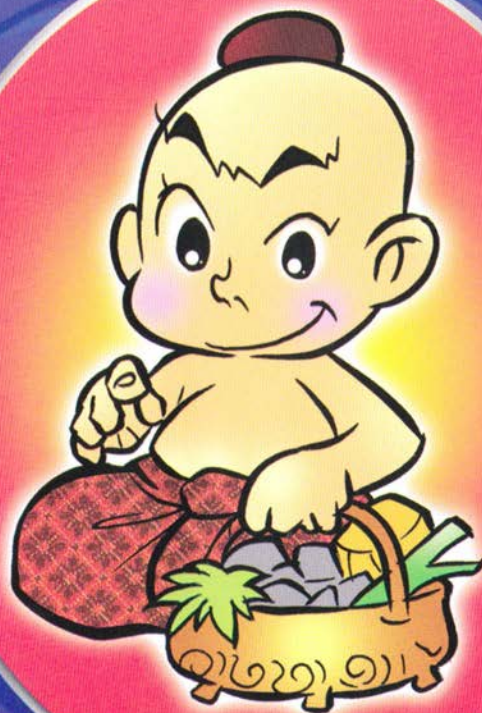
ศรีธนญชัย

(ฉบับการ์ตูน)

ศรียนณชัย

(ฉบับการ์ตูน)

ISBN 974-389-544-2

หนังสือ ศรีธนชัย (ฉบับการ์ตูน)

เล่มเรื่อง สุกฤกษ์ บุษบกอง

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2547

พิมพ์ครั้งที่ 2 ตุลาคม 2547

พิมพ์ครั้งที่ 3 พฤศจิกายน 2547

ราคา 145 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
สุกฤกษ์ บุษบกอง

ศรีธนชัย (ฉบับการ์ตูน).-- กรุงเทพฯ, 2547.
228 หน้า

1. นิทาน I. ชื่อเรื่อง

398.2

ISBN 974-389-544-2

บรรณาธิการ

เล่าเรื่อง

ภาพประกอบ

ออกแบบปก/จัดหน้า

พิสูจน์อักษร

พิมพ์ที่

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

รุ่งโรจน์ อชาภาวัฒนา

สุกฤกษ์ บุษบกอง

กาย เป็นจวรรณ

ฤทธิเดช พุ่มทิว

กฤษกร เพชรนอก

บริษัท สยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

515/276-8 ถ.รังสิต-ปทุมธานี

ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี

จ.ปทุมธานี 12130

โทรศัพท์ 0-2958-1125-7

0-2567-5119

โทรสาร 0-2567-5105

e-mail : sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

โลกของศรีธนญชัยถูกระบายด้วยสีขาวและดำ ไม่เจือปนสีเทา พุทธิกรรมต่างๆ บ่งบอกว่าเขาเป็นคนสุดโต่ง คาดไม่ถึง มีสติปัญญา ฉลาดล้ำลึก เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว บางเรื่องชวนหว้าว ขณะที่บางเรื่อง ส่อให้เห็นถึงการเป็นขบถทางความคิด ไม่หวั่นเกรงต่ออำนาจเบื้องสูง ฉะนั้นประโยชน์ที่ได้จากการอ่านศรีธนญชัยจึงต้องกรองให้ดีกว่าจะรับ ส่วนที่เป็นสีขาวหรือสีดำ

การดำเนินเรื่องของศรีธนญชัยนั้นเริ่มต้นปูพื้นให้ผู้อ่านได้เตรียม พร้อมรับมือกับความร้ายกาจของศรีธนญชัยตั้งแต่ต้นเรื่อง ในตอนที่ ศรีธนญชัยใช้มีดผ่าท้องน้อง ทั้งที่ขณะนั้นเขามีอายุเพียงแค่ 5 ขวบ ถือเป็นการเริ่มต้นอย่างน่าสะพรึง!

จะเห็นได้ว่าศรีธนญชัยมีสภาพจิตใจที่ไม่ปกติ เขาสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการ ของตัวเอง ด้วยจิตใจที่อำมหิต พุกพวยมาก ส่งผลให้พฤติกรรมของเขาค่อนข้างน่ากลัว ไม่เกรงเกรงต่อ ศีลธรรม และโยนความรู้สึกผิดบาปทิ้งไปอย่างไม่มีดี

ชีวิตของศรีธนญชัยไม่เคยยอมรับความพ่ายแพ้ เขาจึงทำทุกวิถีทางที่จะยืนหยัดอยู่บนฟากของพุนะ ซึ่งเป็สิ่งทีอันตรายเหลือเกินต่อชีวิตเขา เพราะสัญธรรมชาติของสรรพสิ่ง มีขึ้นก็ต้องมีลง ไม่มีใครอยู่คำฟ้า นั้นคือความจริงที่เขาทราบดี แต่พยายามปฏิเสธมาโดยตลอด!

แต่เรื่องที่น่าขยะแขยงสำหรับศรีธนญชัยก็คือ เขาใช้สติปัญญาสร้างตัวเองจากศูนย์จนขึ้นมาเชิดหน้า อยุ่ในสังคมได้อย่างไม้อายใคร บ่อยครั้งที่เขาใช้ความเฉลียวฉลาดเอาตัวรอดจากสถานการณ์ล่อแหลม และ ช่วยเขาที่บ้านเมืองให้พ้นวิกฤตได้เสมอมา

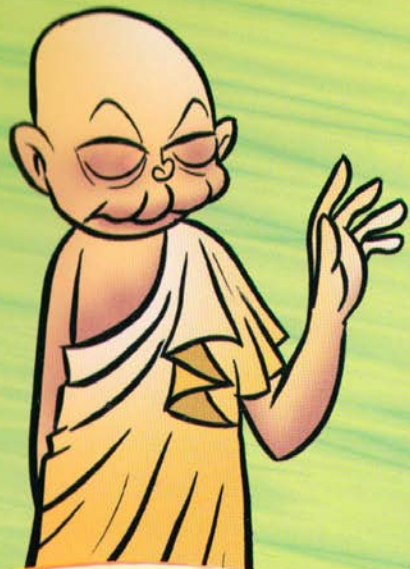
ฉากสุดท้ายของชีวิตศรีธนญชัยคงสวยหรูกว่านี้หากเขารู้จักการให้อภัย ยอมละเลิกนิสัยอำมหิต พยาบาท จองเวร เพราะสิ่งนี้เปรียบเสมือนดาบที่ชุกซ่อนอยู่ในจิตใจ ซึ่งเขาใช้ฟันดาบฟันเอาชนะผู้อื่นมาโดยตลอด และได้สร้างความคุ้นเคยพิสดร ว่าเขาแพ้ไม่ได้ ทั้งที่ชัยชนะแท้จริงอันสูงสุดของมนุษย์นั้นเขายังไม่เคยสัมผัสเลยสักครั้ง

ซึ่งสิ่งนั้นก็คือการเอาชนะจิตใจตัวเอง...

คานา

สุกฤษฎ์ บุณก่อง

หลวงพ่อ

นายันทา

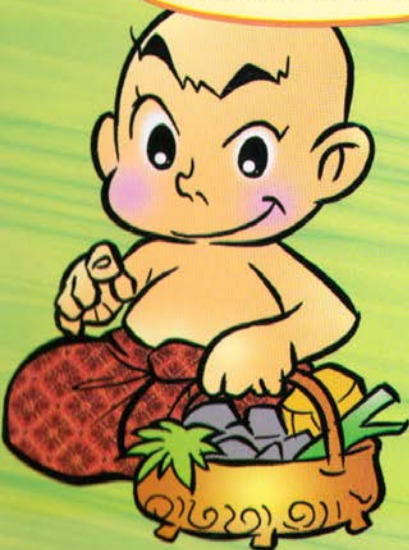
นางุหรา

สายหยุด

ศรีนวล

ศรีธณชัยวัยเด็ก

หลานสาวหลวงพ่อ

ศรีธณชัยวัยหนุ่ม

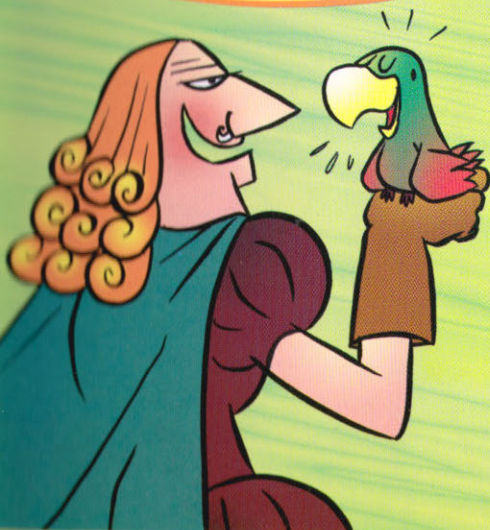
พระเจ้าเอกทัศ

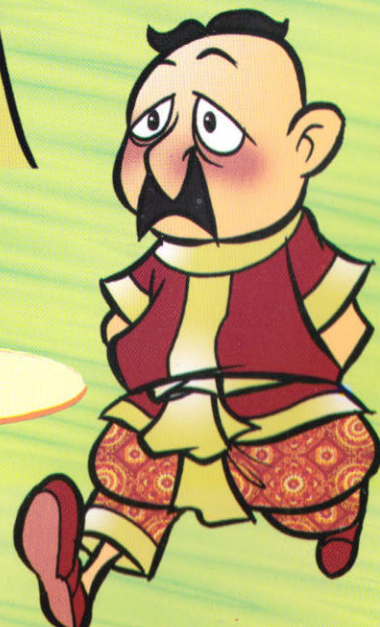
พระสังฆราช

ขุนปริชา

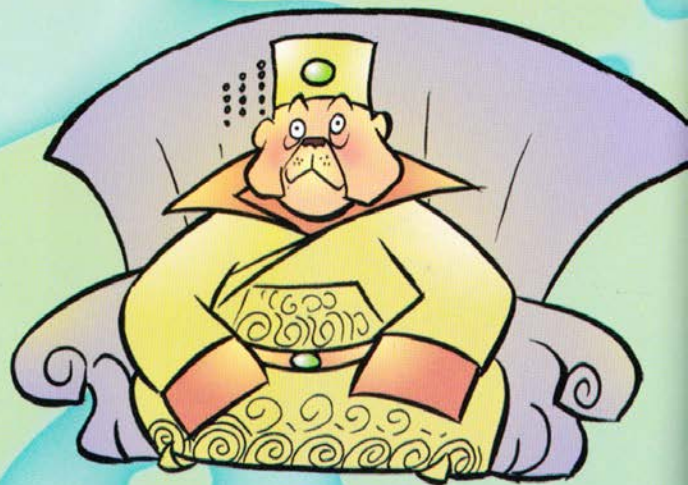
พริ้งปิลิงค์

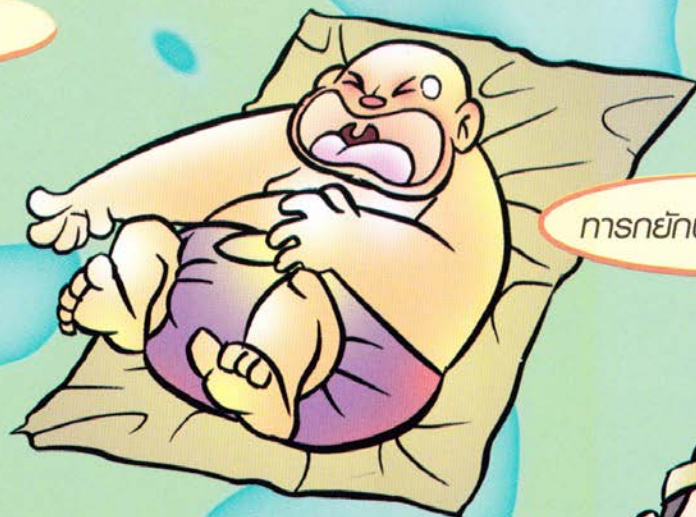
หลวงนายศรี

กษัตริย์พม่า

พระเจ้ากรุงจีน

การก่อกบฏชาวกรุงศรีฯ

นักมวยแขก

เจ้าสัวสำเภาจีน

หลวงพิทักษ์

ลูกชายเศรษฐีสน

เศรษฐีสน

?!

หม่อมมัทนียากลชาวอังกฤษ

จิตรกรอินเดีย

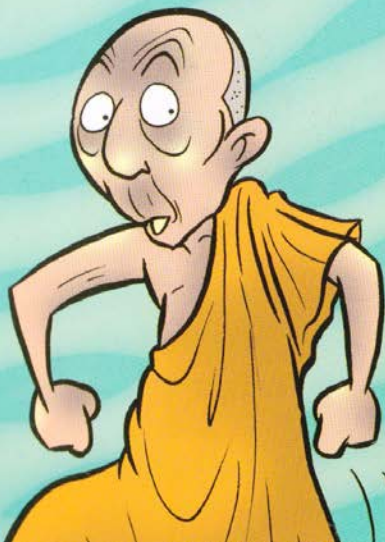
ลายนักดำน้ำ

นายด่าน

เศรษฐีจอมโลก

หลวงพ่อบุณ

ผู้พิพากษาหนุ่ม

ศรีธนญชัยเป็นเรื่องราวที่ตกทอดสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน ไม่ปรากฏว่าใครเป็นคนแต่งโดยเริ่มตั้งแต่แผ่นดินกรุงศรีอยุธยาในสมัยพระเจ้าเอกทัศเป็นกษัตริย์ปกครองนครกรุงศรีอยุธยาในสมัยนั้นอุดมสมบูรณ์ ในนั้นมีปลาในนา มีข้าว เหล่าพสกนิกรต่างอยู่ดีกินดี มีความสุขกันถ้วนหน้า แต่สุดท้ายทุกสิ่งนั้นก็หมดไป มีครอบครัวสามีภรรยาคู่หนึ่งปลูกเรือนอยู่ริมบึง สามีชื่อเน้นหา ภรรยาชื่อเนรา ทั้งสองมีความสุขสมบูรณ์ในชีวิตดี แต่ก็ มีเรื่องทุกข์อยู่เพียงเรื่องเดียว นั่นคือ ไม่มีลูก ทั้งสองจึงปลูกศาลเพื่งบตาบวงสรวงต่อ พระอินทร์เพื่อขอบุตร การบวงสรวงครั้งนี้เน้นว่าศักดิ์สิทธิ์เอาเรื่อง เพราะพระอินทร์เกิดธิดาใจที่ถูกมนุษย์รับบวงสรวง จึงสั่งให้เทวดาองค์หนึ่งไปจุติในครรภ์นางเนรา และในคืนนั้นเองนางเนราก็ฝันว่าคว่ำดวงจันทร์มาไว้ในมือ

รุ่งเช้าสองสามีภรรยาจึงชวนกันไปหาท่านสมภารที่วัดเพื่อให้ช่วงทำนางผั้น แต่ปรากฏว่าท่านสมภารถูกนิมนต์ไปฉันเพลที่ตลาด เหลือเพียงบิณฑบาตอยู่คนเดียว จึงอาสาทำนางผั้นให้ โดยบอกว่าลูกที่เกิดมาจะเป็นผู้ซำเฐ่งเข้าปัญญา แต่จะเข้าปัญญาแบบนอกคอกตลาดแกมโกง โง่เขลาจะได้ดิบได้ดีเป็นถึงลูกหลาน นางเธอก็ได้ฟังว่าจะได้ลูกซำเฐ่งก็ปลื้มปิติยินดี รีบลาเณรกลับบ้าน

ฝ่ายท่านสมภารเมื่อกลับมาถึงวัดได้ทราบเรื่องจากเณรท่านถึงกับโกรธจัด เพราะการทำนางผั้นนั้นเหมือนเป็นเคล็ดว่าจะศักดิ์สิทธิ์ไปตามคำทำนาง ลูกเขาเป็นถึงทวดมาจุติแท้ๆ น่าจะเป็นผู้มีวาสนาแต่กลับไปทำนางว่าจะเป็นคนเข้าปัญญาแบบนอกคอกไปเสียได้

เวลาผ่านไปจนนางเหราคลอดทารกเพศชายหน้าตาน่ารักท่าทางฉลาดจึงให้ชื่อว่า ศรีธนญชัย ตั้งแต่มีลูกชายก็ทำให้พ่อแม่ทำมาหากินมีฐานะดีขึ้น จวบจนลูกชายอายุได้ห้าขวบ นางก็ตั้งครรภ์ให้กำเนิดบุตรชายอีกคน นางเฝ้าฟูมฟักเลี้ยงดูลูกชายทั้งสองด้วยความรักดั่งแก้วตาดวงใจ อยู่มาวันหนึ่งมีชายแม่ค้าหาบขนมมาขายหน้าบ้าน นางจึงซื้อขนมแบ่งให้ลูกทั้งสองเท่าๆ กัน แต่ชายแม่ค้ารู้ลึกเห็นดุน้องชายจึงแถมขนมให้อีกพ่อ ทำให้ศรีธนญชัยบังเกิดความอิจฉาริษยาน้องขึ้นมาทันที อีกทั้งยังคิดแค้นพยาบาทชายแม่ค้าอีกด้วย

ศรีธนญชัยในวังหน้าขอพบมีหน้าที่ต้องดูแลบ้านช่อง อาบน้ำ ป้อนข้าว ป้อนนมน้อง แต่หลังจากวันนี้น้องได้ขนมมากกว่าแล้ว ศรีธนญชัยก็ปลอ่งปละลະเลงทั้งน้องให้เนื้อตัวสกปรกอมแมม ส่วนตัวเองนั้นหนีไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน เมื่อพ่อแม่กลับมาจากทำงานก็ดุว่า ทำให้ศรีธนญชัยนึกเกลียดน้องขึ้นมาอีกทวีคูณที่พ่อแม่รักน้องมากกว่าตน

วันรุ่งขึ้นก่อนที่พ่อแม่จะออกไปทำนาได้กำชับกับศรีธนญชัยอย่างเจ็บปวดว่า “ถ้าวันนี้กลับมาแล้วบ้านรกยุ่งรัง ปล่อยให้พ่อแม่จะปวดหัวให้กินยาเลยจำไว้ อาบน้ำ อาบน้ำให้สะอาดหมดจด บ้านเรือนก็เก็บกวาดให้เกลี้ยง” เมื่อส่งลูกจบสองพ่อแม่นั่งก็ออกไปทำนา

คืนพ่อแม่หลับสบายไปแล้ว ศรีธนญชัยจึงคิดว่ามีดทำครัวมาปักที่ห้องนอนก็คิดเป็นแผน ชาวสวนเอาตะปอไธ้พุ่งออกมาจนเกลี้ยงแล้วเหวี่ยงทิ้งน้ำ จากนั้นนำร่างน้องผู้นำลงธารไปล้างน้ำในคลองให้หมดดาวเล็ด เขาขี้เกียจทำอย่างดี จับใส่เปลคลุมผ้าทำเหมือนว่าน้องกำลังนอนหลับ

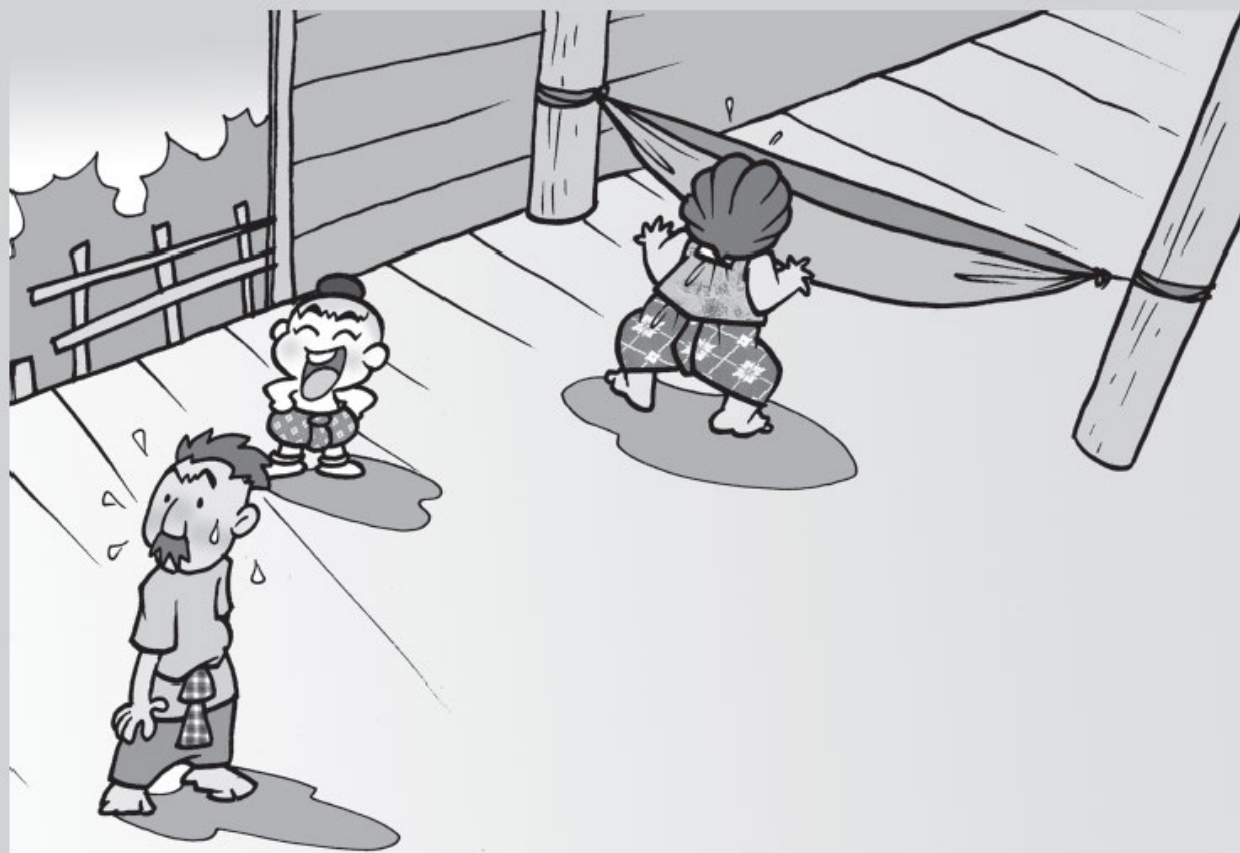
การกระทำอันชั่วช้าของศรีธนญชัยถือเป็นบาปมหันต์ ซึ่งแน่นอนว่าเขาจะต้องได้รับกรรมในภพชาติหน้าดังคำสอนที่ว่า “กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง”

เมื่อจัดการกับน้องเสริชก็เก็บกวาดบ้านเรือนโดยเอาข้าวของเครื่องใช้มากองรวมกันที่นอกชานแล้วขนลงทิ้งแม่น้ำที่ไหลผ่านหน้าบ้านจนหมดสิ้น แม่เฒ่าเข็มสักเล็มผ้าขี้ริ้วเส้นก็ไม่เหลือเอาไว้ บ้านทั้งหลังจึงเหลือเพียงบ้านเปล่าๆ

ศรีธนญชัยก็กระหม่อมในใจว่า “เราได้ทำตามคำสั่งทุกประการ ที่นี้พ่อแม่จะดูแลเราไม่ได้แล้ว”

ตกเย็นพ่อแม่กลับจากทำงาน ศรีธนญชัยรีบไปรื้อรับหน้าพ่อแม่เพื่อพูดเอาความดีความชอบ “แม่จ๋า วันนี้ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ไหนจะต้องอาบน้ำนี้้องให้ละอาตมหมดไหนจะต้องเก็บกวาดบ้านให้เกลี้ยง ฉันแสนจะเหนื่อยจ้ะแม่จ๋า ถ้าแม่ไม่เชื่อแม่ขึ้นไปดูบนเรือนได้เลยจ้ะ”

สองพ่อเมียขึ้นชมลูกตัวร้ายว่าช่วงเบาแรงพ่อแม่ได้เยอะ: พร้อมก้าวเท้าขึ้นเรือนก็ต้อง
ตกตะลึงกับภาพที่เห็น เมื่อบนเรือนมีแต่ความว่างเปล่าปราศจากข้าวของใดๆ มองไปรอบๆ
เห็นเพียงเปลญวนลูกน้องจิบไฟเข้าไปหาก็เห็นลูกนอนตาช่ออยู่ในเบา: ปากอ้าตาเหลือก ครั้น
เปิดผ้าคลุมร่างออกก็จ้องเวทนาที่เห็นห้องลูกถูกผ่าจนถึงสะดือ ทั้งสองคนวิ่งพวามาที่นอกชาน
เรือนเห็นศรีธนญชัยขึ้นกระซจิมจิมช่องก็ทวาดดั่งลั่นว่า “นี่มันอะไรกัน ไ้ลูกอัปรีดิ์ เอ็งทำ
อะไรน้อง”

ศรีธนญชัยโก่งคอเถียงว่า “ก็แม่เป็นคนล่องเองนี่นา เห็นไหมว่าน้องสะอาดหมดจด
บ้านช่องก็เจิดจรัสโล่ง ไม่มีอะไรเกาะลูกตาเลย ฉันทำตามคำลั้งแม่ แม่มาดุว่าฉันได้ยังไง”

สองพี่เลี้ยงโกรธสุดกำลังฉวยโอกาสที่พ่อศรีธนญชัยอย่างแรง ศรีธนญชัยปิดป้องพัลวัน ล้มลุกคดลูกคดลานร้องขอชีวิต จนพ่อแม่หมดแรงหยุดตี นางเขาร้องคำว่า “เลี้ยงไม่ได้ ลูกชั่วช้าแบบนี้ นับจากวันนี้เป็นต้นไป หาดลูกหาพ่อแม่กัน ไป/ ไล่ให้ไปอยู่ทีอื่น ไป/”

ศรีธนญชัยหัวซุกหัวซุนออกจากบ้าน สองพี่เลี้ยงปาวประกาศให้ญาติพี่น้องบ้านใกล้เคียงได้ทราบถึงความชั่วร้าย จิตใจอำมหิตของศรีธนญชัย อย่างไม่ให้ใครรับอุปการะเลี้ยงดู โดงเด็ดขาด

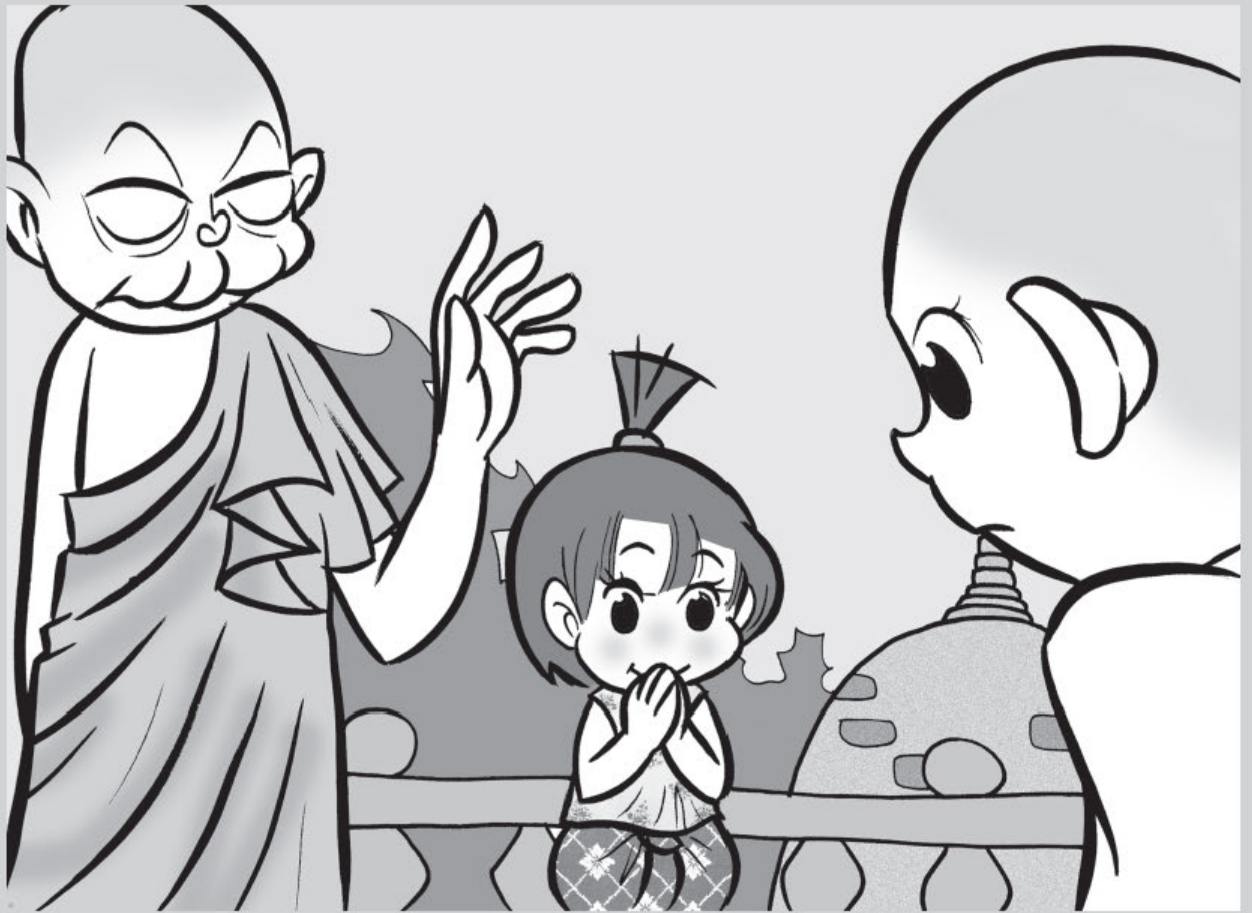
ศรีธนญชัยในวังหน้าขอขบถเดินผ่านไปทางไหนก็มีแต่เสียงก่นด่าสาปแช่ง ก้มหน้าก้มตาเดิน ร้องไห้ไปอย่างไร จู่ๆมาลงปลางทาง รู้เฟื่องแล้วว่าหมู่บ้านนี้เขาอยู่ไม่ได้ ต้องไปให้ไกลที่สุด จนกระทั่งเดินไปพบวัดแห่งหนึ่ง ศรีธนญชัยก็รู้ได้ทันทีว่าตนจะต้องอยู่ที่นี้ จึงรีบก้าวเท้าตรงไป จังกุฏิหลังใหญ่อันเป็นกุฏิของเจ้าอาวาส นั่งในใจว่า “เห็นทีจะไม่อดตายแล้วเรา”

ศรีธนญชัยจัดแจงล้างเท้าจนสะอาดขึ้น ปั่นไถ่หมอบคลานเข้าไปกราบหลวงพ่อย่างเคารพ หลวงพ่อเห็นน้ำตาไหลอาบแก้ม หลวงพ่อเห็นดังนั้นก็ชักใจดีเรื่องราว ศรีธนญชัยจึงบอกกล่าว “กระผมชื่อศรีธนญชัย กำพร้าพ่อแม่มาตั้งแต่ยังเล็ก ไม่มีญาติพี่น้องให้พึ่งพา อดข้าวอดน้ำ หิวโหยเหลือเกิน จะมาขออาศัยพึ่งบิณฑบาตหลวงพ่อนะจ๊ะ” หลวงพ่อได้ยินก็สงสารจึงรับ ศรีธนญชัยไว้เป็นเด็กรับใช้ในวัน

ศรัทธาบุญเมื่อได้เป็นลูกศิษย์วัดก็เฝ้าปรนนิบัติหลวงพ่อย่างดี ขยันทำงาน
ของน้ำร้อนน้ำชาโดยหลวงพ่อก็มีแต่เอ่่งปากวาน จนหลวงพ่อก็รักใคร่เอ็นดูมากกว่าใคร จบจน
กระทั่งศรัทธาบุญก็ได้ลาบลามบิโกโกจนจนได้บวชเรียนเป็นสามเณร

เวลาผ่านไปหลายเดือน ปรากฏว่าสามเณรศรัทธาบุญก็จัดเป็นเณรที่หัวใ้ที่สุด จดจำ
คำสอนบทสวดมนต์ได้แม่นจำ เอ่่งงานได้เคล่องแคล่วรวดเร็ว จนหลวงพ่อก็เอ่่งปากบอกให้
ตั้งใจเรียนให้ดี ต่อไปจะได้ลาบรุ่นน้องได้ ทำให้เกิดกำลังใจต่อเณรศรัทธาบุญเป็นอย่างมาก

วันหนึ่งญาติหลวงพี่พาหลานสาวมาฝากเรื่องหนังสือที่วัด เด็กหญิงคนนั้นนับว่าหน้าตาน่ารักสะสวยมีแววเฉลียวฉลาด หลวงพี่จึงมอบหน้าที่ให้เณรตีสึณญะเป็นครูสอนหนังสือ เพราะตั้งแต่ตีสึณญะมาอยู่วัดก็ไม่เคยก่อเรื่องราวให้เป็นที่หนักใจ มีความขยันพากเพียรเรื่องดีมาโดยตลอด หลวงพี่จึงเชื่อใจสนิทใจว่าไว้ใจได้